

A liverpooli vita folytatása.

Folyóiratunk tért szentelt annak az érdekes vitatkozásnak, amely abból indult volt ki, hogy meghívásra a liverpooli nagy anglikán katedrálisban Redfern unitárius lelkész és L. P. Jacks nyugalomba vonult unitárius tanár prédikáltak. Egy anglikán fő ur: Hugh Cecil lord feljelentést tett a yorki érsekhez a liverpooli püspök ellen, hogy ezeket az eseteket elnézte. Az eddigi eseményeket ismertettük. Most az azutáni eseményeket ismertetjük. Az ügyben az érseki tanács (Convocation) döntött jelen év június hó 7-én tartott gyűlésén. A vádat Hanley Henson Dorham püspöke képviselte. A vádra Dr. David, Liverpool püspöke felelt, aki a Redfern meghívását nem helyezte, mert Redfern rendes istentiszteletben végzett szolgálatot s ígérte, hogy ez többet nem fog előfordulni, ellenben a Jacks meghívásáért teljes felelősséget vállalt, mert az ő szereplése rendkívüli istentisztelet idejében történt, és szenvedélyesen védte az álláspontját. A tanácsban 14 püspök közül 12 a vád értelmében szavazott. A tanács egészen magáévá tette a Cecil lord felfogását s kimondotta, hogy akik nem állanak a niceai hitvallás alapján, akik nem hiszik, hogy Jézus igaz és örökkévaló Isten, aki azért jött le az égből, hogy minket üdvösségre vezessen, akik nem a szentháromság nevében keresztelnek, azok nem keresztények, azokkal nem is lehet együtt működni. Ebből a határozatból az következnék, hogy az anglikánok és unitáriusok között minden kapcsolat megszakad. De nem úgy történt. Június hó 17-én a rendes istentisztelet ideje alatt Dr. T. A. E. Davey kanonok egy nyilatkozatot olvasott fel, mely szembe helyezkedett az érseki tanács határozatával s melyet megküldöttek Jacksnek is. E nyilatkozat a következő szavakkal végződik: „Bármilyen történjék is, bármilyen következmények legyenek is, mi nem tudunk s nem is akarunk visszafelé menni azon az uton, amelyen az ön segítségével előre haladtunk.“ Ugyancsak hasonló értelmű levélben fejezte ki álláspontját Redfernnel szemben is a katedrális előljárósága. Azután ismét fordult elő eset, hogy anglikán szószékre unitárius lelkészt hívtak meg prédikálni. — A Cecil lord buzgósága tehát kárba ment, mert ma Angliában az eretnek üldözést senki sem veszi komolyan, még tán az üldözők sem.

(bp.)

I R O D A L O M.

Hegedüs Loránt: „Uram Jézus!“ Budapest, 1934. 8° 88 old. Sylvester R. T. kiadása.

Ravaszh László a könyvhez írott „Előszó“-ban ezeket írja: „Bizonyágtétel ez a könyv, egy ragyogó és magányos elmének Jézussal való találkozásából fakadt, forró emberi líra. Ezért mert egyéni; egyetemes; azért, mert őszinte: igazi; azért, mert az ihlet pillanatából született: örökre érvényes.“ Ennél találébb jellemzését nem igen adhatjuk ennek a könyvnek, amelyben egy nemesen érző és mélyen gondolkozó lélek tárja előnkbe a maga vallásos világát. Két sarkpontja van ennek a világnak: a Biblia és Jézus. De a biblia is azért első rendű érték, mert benne Jézus szól hozzánk. A hittanok és teológiai magyarázatok helyett egyenesen oda viszen az eredeti kuforráshoz, ahonnan az örök élet vize csörgedez. A biblián keresztül látja Jézust s minket is viszen magával, hogy lábaihoz ülve hallgassuk beszédét. A bibliához vezető utakon vannak egyes kitérők, amelyeknek rendeltetését nem értjük, de minden esetben olyan fennkölt magyarázatokat kapunk, hogy benne megnyugszunk, mert érezzük, hogy a cél nincsen eltévesztve. Minden sorából a megértés és szeretet beszél. Valóban az ihlet pillanataiban született ez a könyv. Olvasása gyönyörűséget és lelki gazdagodást jelent.

Fikker János: „Bevezetés a vallás lényegéhez“. Füßy-nyomda, Torda 1934. 153 old. 16°. A napokban új könyv jelent meg ezen a címen az unitártus könyvpiacón. Szerkesztője egyik fiatal papunk. A könyv nálunk egészen új a maga nemében. Valásfilozófiai munka, mely felöleli a vallás-kutatás minden ágát, módszerét, célját. Végig vezet a primitív ember elgondolásától a nagy vallásos egyéniségek bizonyágtételéig a vallásra vonatkozólag. Perspektívája felöleli az ilyen irányú irodalmat és mintegy szintézisben egyesíti, habár sokszor csak nagy vonásokban. Rámutat a valás-kutatás gyakorlati fontosságára, valamint a vallás lényegére. A vallás külső megnyilatkozásai mellett rámutat létjogosultságára. Kitér arra a támadásra, mely az új lélektan részéről érte és éri a